

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΝΑΤΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ — ΙΟΥΝΙΟΣ

1941

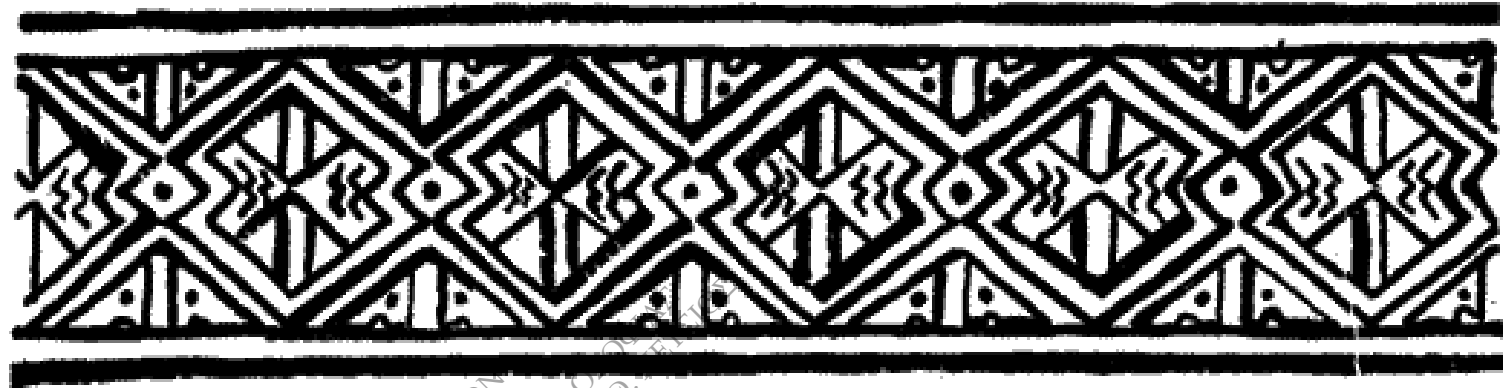
ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & ΣΙΑ Α.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

46 — ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — 46

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΥΔ της Κ.ε.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008



ΝΕΚΡΩΣΙΜΗ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Στὸν καλλιμάρτυρα **ΙΩΝΑ ΔΡΑΓΟΥΜΗ**

Οὐδέ τεθνᾶσι θανόντες, ἐπεὶ σφ' ἀρετῇ καθόπερθεν
κυθαίνουσ' ἀνάγει δώματος ἐξ Ἄιδου.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ

... τὸν στεφανίτην ἐν Μάρτυσι τιμήσωμεν, τὸν δι'
αἵματος τέλειαντα τὸν τῆς ἀθλήσεως δρόμον.

ΑΙΝΟΣ ΜΥΡΟΒΛΗΤΟΥ

ΣΤΑΣΙΜΟ ΠΡΩΤΟ

Τῆς ἀλόης δλα τὰ κύπελλα ἦπια,
Σὰν ἅγιο ἀνάμα, ἀσάλευτος κι' ὀρθός.
Κι' ἀπὸ τὰ αἱματοστάλαχτά μου ἐρείπια
Ξανάβγαινα, σὰ Φοίνικας, στὸ φῶς.

Ὅλο καὶ νέοι σταυροὶ μ' ἀκαρτεροῦσαν
Σὲ κάθε νέα π' ἀνέβαινα κορφή.
Πονοῦσα μ' ὄσα γύρω μου ἐπονοῦσαν
Κι' ἀγάπησα τὴ λύπη, ὡς ἀδερφή.

Μ' ἀβάσταχτος — φωτιά Κολάσεως — εἶναι
Ὁ πόνος ποῦ γιὰ σένανε πονῶ.
Νέφαλα καὶ καπνοὶ, χρυσέ μου κρίνε,
Μοῦ σκέπουν τῆς ψυχῆς τὸν οὐρανό.

Σὰ μοῦφεραν τῆς θλίψεως τὸ λαγῆνι
Π' ἀκόμα ἦταν γραμμένο μου νὰ πιῶ,
Ὡ! κοσμοχαλασμός σὰ νάχε γίνει,
Ἐβούλιαζε μεμιάς ὅ,τι ἀγαπῶ.

ΣΤΡΟΦΗ

Ὡ συνετὲ καὶ πρᾶε κι' ἀντρειωμένε,
Τὴν ἁμώμη κι' ὡς ἄστρο λαμπερὴ
Ζωὴ σου νὰ δοξάσῃ, ὦ ἀγαπημένε,
Ποιὸς ὕμνος, ἄξια κι' ἀμεμπτα, μπορεῖ;

Ὁραῖος καὶ δυνατός, μὲ τὴ λαμπάδα
Στὰ χέρια σου τοῦ ἀνέσπερου φωτός.
Μέσ' τὰ πηχτά, ποῦ ἐπνίγαν τὴν Ἑλλάδα,
Σκοτάδια τῆς ἀφέγγαρης νυχτός.

Σὰ μέσ' ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων
Νὰ σοῦ χαμογελοῦσ' ἡ Ἀνατολή,
Σὰ μέσ' ἀπὸ τοὺς τάφους τῶν προγόνων
Κρυφὴ νὰ σὲ στερέωνεν ἐντολή,

Σὰ μέσ' ἀπὸ τοὺς κύκλους τῆς ἀβύσσου
Ποῦ κλῆρος σοῦ ἐτοιμάζεται λαμπρός,
Φωνὴ Κυρίου « ἀντρεῖέψου καὶ βοηθήσου!»
Νὰ σοῦκραζεν, ἐβάδιζες ἐμπρός.

Τὸ εὐώδισμα τῆς γνήσιας ἀρχοντιᾶς σου
Σὰ μύρο ἐμοσκοβόλαε, μακρυά.
Ἄπ' τὸ ξεχειλίσιμα ἦταν τῆς καρδιάς σου
Λάλημα, κι' ἔργου ὁ λόγος σου σκιά.

Τῆς εἰδῆς σου ἀντιφέγγιζαν οἱ γύροι
Καθάρια τῆς ψυχῆς τὴν ἀρετῇ
Τ' ἀνάκρουσμα τῶν ὄπλων πανηγύρι
Γιὰ σέ, κι' ὁ ἀγώνας ἀχραντῆ γιορτῆ.

Καθὼς ἀπὸ Θεοῦ βουλή, στὸ φρύδι
Τῆς Καρμήλου κι' ἀντίκρυα στὴ Χεβρών,
Λουλούδιασε — λουλούδι καὶ καρύδι —
Μεμιάς ἢ ξερὴ ράβδος τοῦ Ἄαρών,

Ἄπὸ τοὺς θρόμβους τοῦ ἱεροῦ σου ἰδρώτα,
Ἄπ' ἄκρη ὡς ἄκρη ἡ σκλαβωμένη γῆ,
Σὰν ὄχθη φοινικόρροδη τοῦ Εὐρώτα,
Φούντωσεν ὄλη — δάφνη καὶ βαγί.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

Τ' ἀπριλομάρτη πρώτη χελιδόνα!
Τὸ χελιδόνισμά σου, ἀρρενωπό,
Τὴν ἄβατη ἔρημο ἔκαμε ροδῶνα,
Τὴν ἄμμο χῶμα ὀλόδροσο, νωπό.

Καθὼς, λαοῦ ποιμένας καὶ προφήτης,
Σὰ φυλλοθρόισμα, μέσ' τὴν πρωϊνὴ
Τὴν αὖρα, ὁ μεγαλώνυμος Θεοβίτης,
Ἀκούοντας τοῦ Κυρίου του τὴ φωνή,

Ἄπ' τῆ βαθείᾳ π' ἀσκήτεψε λαγγάδα
Σηκώθηκεν ἀπάνου ὡς πυρκαγιά,
Κι' ὁ λόγος του σπιθόκαιε σά λαμπάδα,
Σάν τοῦ Χωρήθ τὴν πόρινη βραγιά,

Ἔτσι ἀστραψες καὶ χύθηκες — ἀνάμα
Ζωῆς, κι' ἀπ' ὀλοζώντανους χυμούς
Ρεῦμα, κι' ἠλιόφλογο ἀνθισμα, καὶ νάμα
Ἀπὸ αἶμα, ἀπὸ μεθύσια, ἀπὸ θυμούς!

Κι' ὅπως ξυπνάει μὴν αὔρα μυροφόρα
Γλυκά ἕναν - ἕνα ἀντίλαλους κι' ἀχούς,
Ὅταν προβάλλη ἡ μέρα ἡ κρινοθώρα
Μέσ' ἀπ' τοῦ παραδείσου τοὺς μυχοὺς,

Ἔτσι, στὸ κήρυγμά σου, εἶχε ἀγαθάλει
Κι' ἀρμονικά ἀντιλάλησε μιά - μιά
Κάθε γενναία ὀρμή πού σάν αἰθάλη
Τὴ σκέπαζε στὰ στήθη ἡ ἀραθυμιά.

ΣΤΑΣΙΜΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ἦ συνετέ καὶ πρᾶε κι' ἀντρεϊωμένε,
Κι' ὡραῖε καὶ δυνατέ, τὴν τρομερῆ
Θανῆ σου νά θρηνήση, ὦ ἀγαπημένε,
Ποιὸς θρήνος, ἀξία κι' ἀμεμπτα, μπορεῖ;

Τὸν πόνο κοινῶν πῶχεις πονέσει,
Ὡς δυὸ ἀδερφοποιτοί, στὸ χειμαδιό,
Τὸν ἄρτο πού γλυκά εὐωδάει, στὴ μέση
Κόβουν καὶ τὸν μεράζονται στὰ δυό.

Σά ρομφαία ἡ ἀπέραντῆ μου λύπη
Θερρίζει τὴν καρδιά μου' οἱ οὐρανοὶ
Ἀπὸ τὸ δυνατό της καρδιοχτύπι
Βοοῦν, κι' ἀπὸ τὸ θρήνο πού θρηνεῖ.

Κι' ὅλα κοπάζουν ἔπειτα, σά λίμνη
Σὲ ξάστερη ὀλοφέγγαρη βραδιά.
Ἄντι γιὰ μοιρολόι, παιᾶνες, ὕμνοι,
Στὰ χεῖλη ἀναπηδοῦνε ἀπ' τὴν καρδιά.

ΣΤΡΟΦΗ

Ἦ συνετέ καὶ πρᾶε κι' ἀντρεϊωμένε,
Τὴν ἀμωμη κι' ὡς ἀστρο λαμπερῆ
Ζωή σου νά δοξάση, ὦ ἀγαπημένε,
Ποιὸς ὕμνος, ἀξία κι' ἀμεμπτα, μπορεῖ;

Καθώς, ὅταν ὁ Σίμων ποῦχε χτίσει
Μεγαλοπρέπειας ἀφταστης ναό,
Μ' ἀγίασμα τὰ θεμέλια νά ραντίση
Τὸν περιούσιο κάλεσε λαό,

Στὰ ράσα τὰ λαμπρά, ὁ ἀρχιερέας,
Σάν παγωνιοῦ φτερούγια πλουμιστά,
Ὀλόχρυσος ἐφάνταζε ἀμοφορέας
Στητός στὴν ἁγία τράπεζα μπροστά,

(Σάν ἄστρον ἑωθινὸ μέσ' σὲ νεφέλη,
Μέσα στὴν ἀχνα τοῦ λιβανωτοῦ
Σάν ἥλιος π' ἀπ' τὰ πέλαγα ἀνατέλλει,
Σάν ἀπὸ λίμνη στέλεχος λωτοῦ,

Σά μιά πού κλώνους ἀπειρους ἀπλώνει
Κι' ὅλη καρπούς γιομάτη φοινικιά,
Στὴ φωταψία πού τὸν ἐξαυλώνει
Σά μὴν ἀνταύγεια ἀπὸ ἀγλή θεϊκιά),

Ἔτσι μέσ' τὸ ὑπεργήινο τὸ θάμπος
Καὶ τὴν ἐδεμικὴ φεγγοβολή
Πού ἡ ἀρετὴ ἀναδίνει, κι' εἶναι σάμπως
Δόξας ἐπουρανίας περιβολή,

Ἔτσι, στὴν ἁγία ἔλλαμψη π' ὡς κάτου,
Σάν αὐλον ἠλιοφόρεμα χυτή,
Μέσ' τὸ συγκρατημένο καυχημά του
Τὸν τίμιο ἔξωραίζει ἀγωνιστή,

Ἔτσι, στὴ θεϊκὴ σου ἀταραξία,
Ἐφάνταζες, ἀνήσκιωτη ψυχὴ!...
Ἡ δράση σου σεμνὴ ἱεροπραξία,
Κι' ὁ λόγος σου θερμὴ ἔταν προσευχὴ!

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

Σπιθόκαιγε γλυκά, σάν πυροφάνι,
Τῶν προφητῶν στὰ στήθη σου ἡ φωτιά.
Ἐκεῖ πού μάτι ἀνθρώπου ἢ νοῦς δὲ φτάνει
Ἡ ἀθόλωτῆ σου ἐπέρναγε ματιά.

Ὡς ὁ Λυγκέας, πού κάτου ἀπὸ τὸ δέρμα
Κι' ἀπὸ τὸ χῶμα ἐμπόραγε νά ὀῆ
Τὴ ρίζα ἀπὸ τὸ σπόρο, κι' ἀπ' τὸ σπέρμα
Τὸ πάγκαλο νά δένεται παιδί,

Μέσ' τὸ θανάσιμο ἀκουγες χειμῶνα
Νά κουφοβράζη στ' ἀνανθα κλαριά,
Στοῦ μυστικοῦ ὄργασμοῦ της τὸν ἀγῶνα,
Τὴν ἀνοιξιάτικη φουσκοδεντριά.

Κι' ὅπως, στὴ φλογοφόρα ἀνεβασμένος
Κι' ἀπρόσιτη, ὁ Μωϋσῆς, βουνοκορφῆ,

Σ' ἔκσταση μυριοβλέφαρη λουσμένος
Πού τῶδιν' ἁγία δύναμη κρυφῆ,

(Ἐνῶ τὰ βαρεῖα χέρια, πού ὕψωμένα
Στὴ δέησή του δέκα ἄλλη φορὰ
Τοῦ τὰ κρατοῦσαν, τώρα ἀλαφρωμένα
Τ' ἀνέβαιναν μονάχα, ἴδια φτερά),

Τὴ γῆ τῆς θεϊκῆς ἐπαγγελίας
Ἄντικρυζε — ἀπ' τὸ Δάν ὡς τὸ Σογόρ,
Ὁμοίωμα τῆς οὐράνιας βασιλείας,
Τὴν ἄθερη κοιλάδα τῆς Φογόρ

Τὴν ἔρημο σάν κρίνο' ἀχνογραμμένη
Σάν δνεῖρο τὴν Ἱερουσαλήμ
Τὰ ρόδα τὰ ὀλοπόρφυρα ντυμένη
Τὴ γῆ τοῦ Ἐφραῖμ, τὴ γῆ τοῦ Νεφθαλεῖμ,

Ἔτσι — μακριά, προτοῦ δεθῆ κι' ἀντίση —
Σάν ἀπὸ χέρια ἀγγέλων σηκωτός,
Χερουβικό σοῦ ξάνοιγε μεθύσι,
Προφητικοῦ ἀποκάλυψη φωτός,

Τὴν ἐνθουσιὰ τὴν τρισευλογημένην
Ποῦ σ' ἄγιαν ἀγρυπνία κι' ἀναμονή,
Σάν ἀστρική, στὴν ἀβυσσο χυμένη,
Νεφέλη δ' ἢ Ἑλλάδα ἐγκυμονεῖ.

ΣΤΑΣΙΜΟ ΤΡΙΤΟ

Ἦ συνετέ καὶ πρᾶε κι' ἀντρειωμένη,
Τὴν ἀμώμη κι' ὡς ἀστρο λαμπερή,
Ζωή σου γὰ δοξάση, ὦ ἀγαπημένε,
Ποιὸς ὕμνος, ἄξια κι' ἀμεμπτά, μπορεῖ;

«Τῶν Ἑλλήνων τὰ λόγια ἔμεναν λόγια
Ἦς νὰ τὰ ζωντανέψουνε οἱ θεοὶ
Μὲ τοῦ παλληκαριοῦ τὸ αἷμα· λόγια
Ὁ θάνατος δὲν εἶναι — εἶναι ΖΩΗ.»

Στοὺς μάρτυρες ποῦ πλάϊ σου στὸν ἀγῶνα
Ἐπέσανε, στεφάνι ἀπὸ νωπή
Δάφνη, ἀπὸ φῶς τοὺς φόρεσες κορώνη
Καὶ γιὰ τὸν πρωτόμάρτυρα εἶχες ἔπει:

Κι' ἡ δόξα τοῦ ἱερόθυτου θανάτου,
Ποῦ μ' ὕμνους δοξολόγησες σεμνοῦς,
Στεφανωμένο τὰ ροδόκρινά του
Σὲ πήρε καὶ σὲ πάει στοὺς οὐρανοῦς.

ΣΤΡΟΦΗ

Ὅπως, δὴν ἢ κόρη τοῦ Πριάμου
Τὸ θάνατο ἀντικρὺζοντας, καθὼς
Τοῦ νυφικοῦ τῆς παρθενοθαλάμου
Θ' ἀντίκρυζε, στὸ γάμο τῆς, τὸ φῶς.

Κι' δταν ἀκόμα κάτου ἀπ' τὴ λεπίδα
Τοῦ φονιά τῆς ἐσπάραζε, γλυκεῖα
Κι' ὀλόστερνη τῆς ἦτανε φροντίδα
Σὲ στάσῃ νὰ πεθάνη ἀρχοντικιά,

Κι' ὀλόχαρη καὶ νυφοστολισμένη,
Σάν κύκνος μόλις βγῆκε ἀπ' τὴν πηγὴ,
Σ' ἀθάνατον ἀκρόγελο λουσιμένη,
Παλληκαρίσιαν ἔβγαλε κραυγὴ:

Κι' ὄλοι ἔκραξαν: «Τιμὴ καὶ δόξ' ἀνήκει
Σ' ὅποιον κρατάει ἀμίαντη τὴ γενιά!
Μὲ δάφνης κλώνια, σάν ὀλυμπιονίκη,
Σκεπᾶστε τὴ γενναία ὀμορφονιά»,

«Κανένας ἄς μὴ βάλῃ χερί ἀπάνω,
Τὸν ἄξαφνο τοῦ πόνου σκιρτημὸ
Νὰ συγκρατήσῃ ἑλεύτερη, ἄς πεθάνω·
Μονάχη μου θὰ σκύψω τὸ λαιμὸ»,

Ὅμοια τὸ βουρκωμένο θρήνο ἀλλάχτε
Σ' ἀντρίκιο πολεμόκραχτο σκοπὸ,
Κι' ἀναστάσιμους ὕμνους ἀλαλᾶχτε
Μπροστὰ στὸ χῶμα ἐτοῦτο τὸ νωπὸ!

Κι' ἀργά, ὡς τὴ γῆς λυγίζοντας τὸ γόνα,
Ἀπὸ τὸν ὦμο ἀπάνου τὸν κεστὸ
Κατέβασε σκισμένο ὡς τὴ λαγόνη
Κι' ἀγαλματένιον ἔδειξε μαστό,

Σ' ὄλη τὴ ζωὴ του, ἀπάνου στῆς ἰδέας
Τὸ μετερίζι, ἀσάλευτος κι' ὀρθός,
Ἐστάθηκε γενναῖα, κι' ὀμοιος ὁ Αἴας
Παλληκαρίσια πέθανε στὸ φῶς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ

Σάν πύρινα ἄτια οἱ πόθοι του ἀναμμένοι
Στοὺς οὐρανοῦς τὸν πᾶνε, ὅπως γαμπρό.
Φῶς ἄγιας δόξας ἱλαρὸ τὸν ἀναμένει,
Τοῦ κάλλους τοῦ ἐγκαλλώπισμα λαμπρό.

Μὲ σάρκωμα ὅπως βρέφους θὰ τὸν ντύσουν,
Σάν ἀγριο κρίνο ὠραῖο καὶ δροσερό·
Τῶν Ἀγγέλων οἱ Ἀδερφές νὰ τὸν ραντί-
Θὰ ρθοῦνε, μὲ τ' ἀθάνατο νερό. [σουν,

Τῆς γέννας οἱ Νεράϊδες οἱ Ἡλιοθῶρες
Στὸ σκῆνωμά του ὀλόχαρες θὰ ρθοῦν·
Νέοι ζωῆς χυμοὶ καὶ νέες πληθῶρες
Αἱμάτων στὴν καρδιά του θὰ χυθοῦν.

Ὅπλα νέα γιὰ νέους θὰ πάρῃ ἀγῶνες,
Κι' ὄλος θ' ἀναπλαστῇ καθὼς ἀητός.
Ἐρωτικές τὸν καρτεροῦν τρυγόνες,
Μεγαλεῖα τοῦ ἐτοιμάζει ὁ Δυνατός.

ΕΠΩΔΟΣ

Τὴν ἀγαθὴ ὀποιος διάλεξε μερίδα,
Ἡ ψυχὴ του σὲ ὕψη ἀστραφτερὰ,
Φτενὴ καὶ φῶς γιομάτη ὡς λαμπυρίδα,
Πετάει μὲ τῶν ἀγγέλων τὰ φτερά.

Κι' ὀποιος τὴν πίστη ἐκράτησε ὡς τὰ τέλη,
Στὸν τρισμακάριο γεύεται οὐρανὸ
Τὸ Μάνα τὸ Κρυμμένο, κι' ἀνατέλλει
Στὴν καρδιά του τ' Ἀστέρι τὸ Πρωῖνό.

Ἰούλιος 1920

ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΛΑΣ